Sumonyi Zoltán

A százéves békekötés

Ha hetvennyolc száz éve volnék,
csak széttárnám a tenyerem.
Öreg vagyok már, mit tehetnék?
Te meg elkéstél, gyerekem!

Tíz-húsz éve még üvöltöztem,
akkor se hallgattál reám.
Hat éve sem: „A levelek már
lehullottak, nótás bakám!

Rükverc! Irány az árvult otthon!
Amit a császár megígért!
Puskaport még alig szagoltál,
alig láttál kifolyni vért!

Most még egyben az ész, erő, és
így-úgy, egyben Hungária!” –
Ma már? Kivérzett, koldus ország,
Káin-bélyeges pária.

*

Hat éves voltam, elemista:
„Talpra magyar! Respublikát!”
Másfél év se kell s akasztották,
aki respublikát kiált.

Igen, mert hiába üzenték,
hogy elfogyott a regiment.
„Majd, hogyha még egyszer üzennek!”
„Most fogyott el!” – Senki se ment.

Nagydiákként még lázadoztunk.
S mire meg lett a diploma,
majd' mindenkit elaltatott a
híres gulyás- Monarchia.

Ez lett belőle. Közben szépen
megöregedtünk, gyerekem. –
Ha hetvennyolc száz éve volnék,
csak széttárnám a tenyerem.

2020. június 4.